

Pasin Palstat - viikko 10

”MEREN RANNALLA ME YHDESSÄ POLVISTUIMME JA RUKOILIMME.” Apt.21:1-14

MATKA JATKUU KESAREEAN

Jännittävä matkanteko jatkuu kohti Jerusalemiä. Uskovat hyvästelevät ja varoittavat Paavalia siitä, mikä häntä kohtaisi Jerusalemissa, mutta mikään ei voinut pysäyttää Paavalia. Hän luotti Herran tahtoon - täysin tietoisena Jeesuksen ilmestymisessä kerrotusta kärsimysten määrästä. Paavali joutui moneen ahdinkoon juuri Jeesuksen nimen tähden. Hän oli vainonnut ja vihannut kristittyjä tosissaan ja nyt hän joutui kohtaamaan samaa kohtaloa Jeesukseen uskovana.

Matkanteon aikana kerrotaan myös rukouksesta jäähyväisten aikana. Mitä kertookaan se alkuseurakunnan uskovista, että he laskeutuivat polvilleen rukoilemaan Jumalaa - hyvästellesään Paavalia! Usein kaipaamme niitä vanhanajan rukoushetkiä, jolloin nöyrästi polvistuttiin rukoukseen. Ei se, että polvia kivisti ja toisinaan rukouksetkin tuntuivat pitkiltä - vaan Pyhän Hengen läsnäolo, Jumalan läheisyys nöyriä ihmisiä kohtaan. Toisinaan polvirukoukset johtivat vastauksiin, joista ei voinut todeta muuta kuin, että ne olivat Jumalan antamia ihmeitä. Monet asiat olisivat toisin, ellei Herra olisi lähettänyt armoaan ja apuaan vastauksina rukouksiin.

Kun ajattelen lapsuuttani, nuoruuttani ja elämäni näihin päiviin saakka, miten paljon enemmän olisin saanut taivaallisia lahjoja, jos olisin viettänyt aikaa enemmän polvillani Herran edessä? Olivatko vaikeudet ja koettelemukset juuri siksi tielläni, että nöyrytyisin Hänen väkevän kätensä alle - aina polvilleni saakka rukoillakseni Häntä?

Tiedän, ettei asento ole rukouksen pääpointti. Se vain kuvastaa usein asennettamme Jumalaa kohtaan. Nöyrä ja etsivä sydän kohtaa Herran. Myös me voimme Paavalin tavoin luottaa Herran tahtoon - johtaa se sitten kahleisiin tai kuolemaan. Loppujen lopuksi voiton päivä on se, että Jeesukseen uskova ihminen saa astella ajasta iäisyteen Herransa luo. Paavali totesi jossain kirjeessään olevan se, mikä hän Jumalan armosta on. Menneelle ei voinut enää mitään, nykyisyys saattoi olla kahleita ja kärsimyksiä, mutta tulevaisuus on kirkas! Siellä odottaa valtava voitto! - mikä tulevaisuus ja toivo!

Apt.21:1. Niin siis erosimme heistä. Lähdimme merelle ja purjehdimme suoraan Kosin saareen, seuraavana päivänä Rodokseen ja sieltä Pataraan.

”Paavalin ja Efeson vanhimpien jäähyväiset olivat olleet haikeat. Pyhän Hengen kristittyjen välille synnyttämä rakkaus on ikuista, eikä se tunne lopullisia jäähyväisiä. Henkilökohtainen yhteys tuottaa iloa ja lohduttaa.” [Novum]

2. Pataraassa löysimme laivan, joka oli lähdössä Foinikiaan, ja jatkoimme siinä matkaamme. 3. Kun Kypros tuli näkyviin, suuntasimme kulkumme sen eteläpuolitse Syyriaa kohti, ja niin saavuimme Tyrokseen, missä laivan oli määrä purkaa lastinsa.

”Ainoa »ulkomaanmatka», jonka tiedämme Jeesuksen tehneen toimintavuosinaan, suuntautui »Tyyron ja Siidonin alueelle» (Matt 15:21), ja jo Mark 3:8:sta saamme tietää sieltä kotoisin olevien ihmisten seuranneen Jeesusta. Jeesuksen yhteydet tämän alueen asukkaisiin puhuvat sen puolesta, että siellä syntyi varhain seurakuntia.” [Novum]

4. Tapasimme sikäläiset opetuslapset ja viivymme heidän luonaan viikon ajan. Hengen vaikutuksesta he varoittivat Paavalia menemästä Jerusalemiin.

”Henki muistutti taas Paavalia odottavista vainoista (20:22). Inhimillisesti ajatellen tästä olisi ollut tehtävä se johtopäätös, että hänen olisi pitänyt välttää Jerusalemiin menoa.” [Novum]

5. Kun viikko oli kulunut, lähdimme taas matkaan, ja kaikki veljet vaimoineen ja lapsineen saattoivat meitä kaupungin ulkopuolelle saakka. Meren rannalla me yhdessä polvistuimme ja rukoilimme,

”Jumala on yhtä hyvin läsnä rannalla kuin käsin rakennetussa temppelissä. Tämä on ensimmäinen kerta, kun ”lapset” mainitaan erikseen apostolisen seurakunnan yhteydessä.” [Novum]

6. ja sitten jätimme toisillemme hyvästit. Me nousimme laivaan, ja he palasivat kotiinsa. 7. Tyroksesta lähdeytämme purjehdimme Ptolemaikseen; sinne merimatkamme päättyi. Menimme tervehtimään veljiä ja viivymme päivän heidän luonaan. 8. Seuraavana päivänä lähdimme liikkeelle, ja niin tulimme Kesareaan. Siellä menimme evankelista Filippoksen luo ja majoituimme hänen kotiinsa. Hän oli yksi seitsemästä avustajasta,

"Yli 20 vuotta aikaisemmin Filippus oli karkotettu Jerusalemissa vainossa, jonka johtomiehiä oli Saulus (8:3-5). Filippus oli silloin saanut tehtävän toimia evankelistana Samariassa. Nyt nämä kaksi tapasivat jälleen." [Novum]

9. ja hänellä oli neljä naimatonta tytärtä, joilla oli profetoimisen lahja.

"Filippuksen neljällä tyttärellä oli tehtävä seurakunnassa. Paavali sanoo nimenomaan, että naiset saavat profetoida (1 Kor 11:5). Kaikki viittaa siihen, että he olivat erottautuneet Jumalaa palvelemaan (vrt. 1 Kor 7:34-38)." [Novum]

10. Olimme olleet kaupungissa jo useita päiviä, kun sinne saapui Juudeasta Agabos-niminen profeetta. 11. Hän tuli luoksemme, otti Paavalilta vyön, satoi sillä jalkansa ja kätensä ja julisti: "Näin sanoo Pyhä Henki: tällä tavoin juutalaiset Jerusalemissa sitovat sen miehen, jonka vyö tämä on, ja luovuttavat hänet pakanoiden käsiin." 12. Tämän kuultuamme me yhdessä Kesarean uskovien kanssa pyysimme, ettei Paavali menisi Jerusalemiin.

"Uskovien pyyntö tuo mieleen Pietarin yrityksen saada Jeesus väistymään ristille johtavalta tieltä (Matt 16:21 ss. ja Mark 8:31 ss.). Paavalin ystävät näyttävät uskoneen, että profetian tarkoi-

tuksena oli antaa mahdollisuus välttyä onnettomuudelta ja että Paavalin vallassa oli väistää vaara." [Novum]

13. Mutta Paavali sanoi: "Miksi te tuollaista puhutte, miksi itkette ja raastatte minun sydäntäni? Minä olen valmis kahleisiin ja kuolemaankin Jerusalemissa Herran Jeesuksen nimen tähden."

"Jo kääntymisensä yhteydessä Paavali oli saanut tietää joutuvansa kärsimään, ja häntä oli muistutettu siitä monesti. Hän oli tottunut ja sopeutunut ajatukseen. On mielenkiintoista, että Paavali asui juuri nyt evankelista Filippuksen kodissa. Hän oli näet itse osallistunut vainoon, joka oli kohdistunut myös Filippukseen (8:4-5). Nyt häntä itseään odotti vaino Jerusalemissa." [Novum]

14. Kun hän ei antanut periksi, me rauhoituimme ja sanoimme: "Toteutukoon Herran tahto."

"Heidän sanansa »tapahtukoon Herran tahto» muistuttavat Tuomaksen lausahduksesta »menkäämme mekin sinne, kuol laksemme hänen kanssansa» (Joh 11:16) ja Jeesuksen rukouksesta Getsemanessa: »Tapahtukoon sinun tahtosi» (Matt 26:42 ja Luuk 22:42)." [Novum]

